

Uit gehoorzaamheid schrijf ik het volgende neer.

Ik was buiten mezelf. Ik had de indruk dat er een bijzonder Feest in de Hemel plaatsvond. En ik was uitgenodigd op het feest. Het kwam mij voor dat ik samen met de zaligen zong.

In de Hemel is het niet nodig iets te leren. Het wordt je in je binnenste ingegeven. En wat de anderen zingen en doen, dat kan je ook doen.

Het kwam mij voor dat elke Zalige een muzieknoot is, een Melodie op zichzelf. Alle zijn met mekaar in harmonie.

En toch is elk verschillend van de andere.

De ene zingt noten *van lofzang*.

De andere zingt *noten van eerbetoon*.

Een andere zingt *van dankzegging*.

Een andere zingt *van zegening*.

Al deze noten verenigen zich tot één enkele noot. En deze noot is de Liefde.

*Het lijkt dat deze ene Stem alle stemmen verenigt en met het woord **Liefde** eindigt*

Deze roep "Liefde" weergalmt zo liefelijk en sterk dat alle andere stemmen door dit gezang "**Liefde**" als gedooft worden.

Het kwam mij voor dat elke Zalige extatisch was, dan insliep, dan wakker werd, verzonken in dit lied « Liefde », dat zo harmonieus en mooi was en de gehele Hemel betoverde. *Hij genoot dan om zo te zeggen van een nieuw Paradijs.*

Maar wie waren de gelukkigen

-die het luider uitriepen

-die deze noot „Liefde“ overal lieten weerklinken

-die in de Hemel zelf groot geluk brachten?

Het waren diegenen die de Heer meer bemind hadden toen zij op de aarde waren.

Ach, het waren niet diegenen die grote dingen gedaan hadden, boete, wonderen..

Ach neen...nooit!

De liefde alleen overtreft alles en laat alles achter zich.

Zo is degene die veel bemint dichter bij de Heer dan degene die veel doet.